

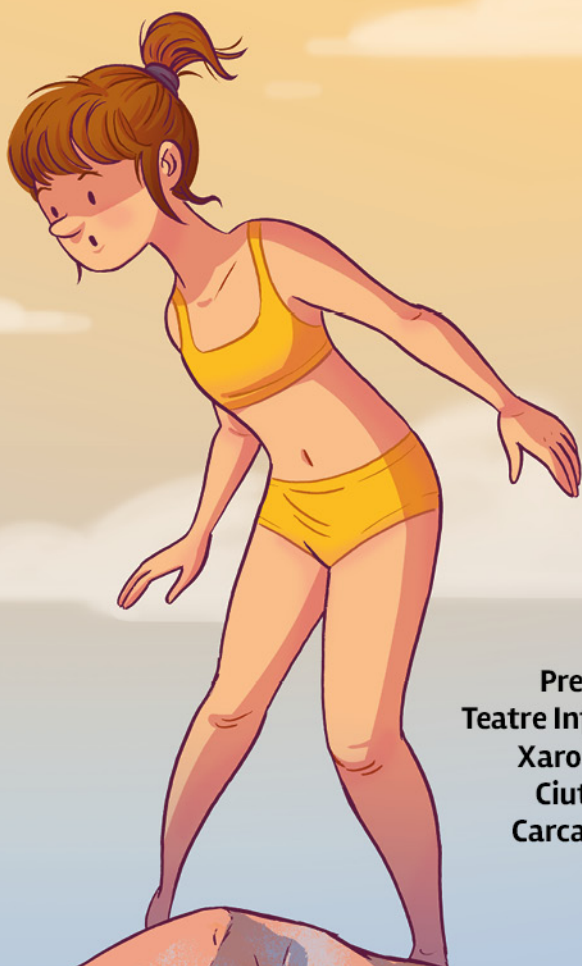

MICALET
TEATRE

Tot esperant el bot

Isabel Martí Piera

Il·lustracions de Jesús Huguet

Premi de
Teatre Infantil
Xaro Vidal
Ciutat de
Carcaixent

bromera

Escena 1

La força: el monòleg de Val

(Si mai no has llegit teatre, potser penses que la persona que escriu açò es fa la moderna i enceta el text quatre centímetres més a la dreta perquè sí, per cridar l'atenció. No vas errada: la persona que escriu açò vol cridar l'atenció. Concretament la teua. Tu. Tu, sí. Com que estarem una estoneta juntes —espere que aguantés fins al final—, hi ha algunes coses que has de saber.

Açò que està en una lletra un poc més torta —cursiva— és una acotació. El millor de les acotacions és que són un secret entre l'autora i la lectora d'esta obra. El públic, d'esta part, no en sap ni pipa. I eixa és la raó per la qual mola llegir teatre, a banda de veure'l.

També hi ha directores modernes que decideixen pujar dalt d'escena les acotacions. Però jo ahí ja no talle l'abadejo. Ara que estic escrivint açò només pense en tu, en la persona que llig, com si ens estiguérem passant notetes en classe sense que la resta d'alumnes ni el professor ho saberen. Només tu i jo. I la nostra imaginació.

Estes acotacions, estes notetes que ens passem per baix mà, serveixen perquè jo puga explicar-te el que m'imagino, per ajudar-te que tu t'ho pugues imaginar igual. Però no serà igual. Perquè dos persones no poden imaginar exactament el

mateix. Si tu fores públic en comptes de lectora, tu i tothom en la sala veuríem el mateix. El que tu veus al teu cap mentre lliges açò només ho veus tu. Estes acotacions volen ajudar que eixa visió mental siga prou interessant perquè continues llegint. Un poc com les xarxes socials, però llegir teatre demana un poc més de treball i temps.

No, no deixes de llegir, per favor. Les acotacions estan bé, però ja veuràs: ara parla VAL, el personatge. Imagina't que eres tu. Imagina't que és estiu i que estàs en un poble de muntanya amb els teus amics i amigues, sense pares ni mares...)

VAL. Fa calor,
hem vingut a nadar al gorg,
un rebals del riu que corre per la part baixa
del poble.
Per a arribar-hi s'ha de caminar vint minuts
a peu.

Els majors van en moto o en cotxe.
Els meus amics i jo hem vingut en bici,
fent cavallets i alçant núvols de polseguera,
fent carreres,
a veure qui arriba abans.

Les mares o els pares o ambdós, el mateix és,
no volen que anem a nadar al gorg.
Està fora del poble,
no hi ha socorrista,
i se sent certa olor de fum dels majors que
van en moto.

Però nosaltres no volem anar a la piscina
on van els menuts
amb els pares i les mares,
amb els tiets i les tietes,
amb els cosins i les cosines,
i amb les iaies (els iaies no van).
No tenim res a vèncer en un espai net, anti-
lliscant,
amb un gran equip de professionals que

utilitza productes de primera qualitat per al tractament químic d'aigües homologats pel Ministeri de Sanitat i Consum per tindre la seua piscina en les millors condicions amb neteja diària del fons i parets i control analític de l'aigua cada 15 dies segons el reglament sanitari de piscines D23/99.

Volem l'espai salvatge ple de puntes de roca
on obrir-se un trau al cap,
volem el tacte lliscós del borró com un vellut
humit sota els nostres peus,
volem les rames dels arbres a punt de par-
tir-se pel nostre pes quan ens hi enfilem,
volem l'aigua gelada que ens talla la digestió,
volem, volem, volem,
volem sobre les nostres bicis
com catifes màgiques de muntanya,
amb un formigueig a la boca de l'estómac
perquè ningú no sap on estem,
perquè és estiu i no hi ha horaris,
perquè és estiu i hi ha temps,

perquè és estiu i ens hem gitat tard,
i ens hem alçat més tard encara,
i tenim tot el dia per davant,
tota la vida per davant.
Perquè som massa joves per saber
que setembre arribarà abans no digues mut,
que ja està dit.

Fa calor,
hem vingut a nadar al gorg,
un rebals del riu que corre per la part baixa
del poble.
Hem vingut a nadar.
M'hauré de llevar la samarreta, veges. No
m'hauria d'haver posat el biquini groc, crec
que se'm transparenta quan es banya. Però
ahir ja em vaig posar el verd i ja me l'han vist.
Si estic dins l'aigua, no es nota, i en eixir, em
pose damunt de seguida la tovallola.

No duc els escarpins perquè ella sabia que
venim aquí.

Tampoc no els du ningú més.
No van bé per a la bici
i els escarpins només els porten els forasters
que no saben on xafen.
Els d'ací anem a peu descobert,
som aborígens, som salvatges, som de po-
ble, som d'ací.
Açò és casa nostra
i anem descalces perquè sabem.
Anem descalces per la grava,
anem descalces pel riu,
anem descalces pels graons de pedra,
anem amunt i amunt i amunt!

Perquè hui botarem des de la pedra grossa.

Pugem totes en filera.
Mirem de no posar les mans a terra,
som aborígens, som salvatges, som de po-
ble, som d'ací.
Podem pujar corrents, amb els ulls tancats,
sense por.

Sense por.

Hem crescut mirant la gent saltar d'eixa pedra.
Recorde la mare, recorde el pare,
i els tiets i tietes,
i la teta gran.

De menuda pensava: «Algun dia botaré jo»,
i ho pensava amb alegria.
Ara trobe a faltar eixe temps
en què ningú esperava que ho fera.

Somriu, em dic,
parla d'alguna cosa amb la de darrere.
O millor amb la de davant,
no siga cosa que t'esvares en girar el cap.

Creuem el rierol.
Hui va més ràpid.

Val, no mires cap avall, Val.

Sent el primer esclafit d'un cos en l'aigua.

Lara ja s'ha tirat.
Segur que ho ha fet moltes vegades.
Ni tan sols s'ho ha pensat.
Va ser ella la que va tindre la idea que ho fé-
rem totes juntes.
Com que ella ja estava preparada...

Haurà vingut ella sola amb el germà gran?
Segur que el primer dia va plorar,
segur que el primer dia tremolava,
segur que el primer dia es va passar una
bona estona mirant el buit abans de botar.
Però davant la colla, com si res.

Jo ho hauria d'haver fet.

Però no pensava que seria tan prompte.
Pensava que encara érem menuts,
pensava que seria l'any que ve.
Per què va tot tan de pressa?

Preparar-me.

Sense que ningú em mire.
Hauria d'haver vingut de bon matí.
O de nit.
De nit segur que no em veu ningú.
Però de nit jo tampoc m'hi veuria.
De bon matí.
Ara es fa de dia molt prompte.
Cert és que l'aigua estaria molt gelada
i que em faria més por pujar ací tota sola.

És millor fer-ho totes juntes,
si totes es tiren, segur que jo puc,
si totes es tiren, segur que costa menys.
Si totes es tiren...

Segon esclafit.
Algú més s'ha tirat.
Qui ha sigut?
No mires, no mires, que és pitjor!
Aplaudiments, algú xiula.
Des de baix se sent: «Com mola!».
És Marc.